

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ὅκτώ καὶ δέκα τοῦ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ἀνόστου, σαχλοῦ καὶ κρύου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑνενηντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἑστὸν ψεύτη τὸν ντουνιά.

Ἐβδομήντα τέσσαρα κι' ἑξακόσ' ἀκόμη,
μὲ τὰ κουβαλήματα ἔχλασαν οἱ δρόμοι.

Ἐπίπλων πάταγος, γδοῦπος πολὺς,
μετακομίζεται κι' ὁ Φασουλῆς.

Ὁ Φασ. — Μεγάλην μετακόμισιν κι' ὁ Φασουλῆς κηρύττει,
ἐμπρὸς, ν' ἀλλάξωμε τῶν Ἀθηνῶν τὸ σπῆτι.
Φέρτε πολλοὺς χαμάληδες καὶ κάρρα κι' ἀρχυπάδες,
φορτώσετέ τους γυαλικά, ποτήρια, μαστραπάδες,
τὰ σκεύη τοῦ νοικοκυριοῦ
νὰ μετοικήσουν ὅλα,
ὁ τέντζερης τοῦ μαγειριοῦ
μαζὶ μὲ τὴν κονσόλα,
νὰ μὴ γενῇ διάκρισις σὲ τοῦτα καὶ σ' ἐκεῖνα
κι' ἡ σάλα ν' ἀνακατωθῇ μαζὶ μὲ τὴν κουζίνα.

Μετακόμισις μεγάλη τοῦ ξυλίνου πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία καὶ ἑστὸν δρόμον τοῦ Διδότου,
πάρτε τὰ λαβωμένα,
τῆς καρέκλαις καὶ τὰ πιάνα,
πάρτε τοῦτο τὸ κρεβάτι, πάρτε τοῦτο τὸ κομὸ,
πῶς πλοῦτος, πῶς σκεύη, ποῦ δὲν ἔχουν τελειωμό.

Πάρτε τοῦτα τὰ χαλιὰ
τῶν ἀρχαίων Γοθδελίνων,
τὰ γαϊδούρια, τὰ σκυλιὰ,
τροβαδούρους τῶν Ἑλλήνων.

Νὰ κι' ὀμπρέλαις κι' ὀμπρελίνα,
νὰ κι' αὐτὸν τὸν καναπέ,
νὰ ξαπλῶν ἡ Φασουλίνα
νὰ διαβάξῃ τὸν Κοππέ.

Νὰ καὶ τοῦτο τὸ ντουλάπι,
νὰ καὶ τοῦτο τὸ τσουράπι,
κι' ἄμμο βάλτε τοῦ Φαλήρου γιὰ τὸ στόμα καθενός,
ποῦ τολμήσῃ νὰ παρλάρῃ γιὰ τὸ κράτος ἀγενῶς.

Τρέξε γρήγορα, βαστάζε, τὸν καθρέπτη νὰ σηκώσῃς,
ποῦ σὺν Νάρκισσο μὲ κίνας,

νὰ καὶ τούτη τὴν λεκάνη,
νὰ τὴν ἔχω πάντα ἔμπρὸς μου σὰν ἀκούω βελτιώσεις.

Ἐνωτισθῆτε τῆς φωνῆς σατράπου καὶ δεσπότη,
τριαντατρία νοῦμερο καὶ δρόμος τοῦ Διδότου,
κουβαλιδιῶν τρεχάματα, σκευῶν ἀναμπευμπούλαις,
ἔχετε γαῖα, γειτόνοι μου, καὶ σεῖς γειτονοπούλαις.

Ἐγῆτε ἑστὰ μπαλκονάκια σας, Ἐγῆτε ἑστὰ παραθύρια
νὰ ἔδῃτε πανηγύρια,
Ἐγῆτε νὰ ἔδῃτε μόνμπιλα, Ἐγῆτε νὰ ἔδῃτε λουσα,
καὶ νὰ μυριοζηλέψετε τοῦ Φασουλῆ τὴν Μοῦσα.

Καθένας χάσκοντας κυττᾷ
τὸν ξύλινο Κισῶτο,
ἀφίνω τὰ Πινακωτὰ
καὶ πάω ἑστὸν Διδότο.

Ἡ γειτονιά σηκώνεται
καὶ μὲ ξεπροβοδεῖ,
καὶ κόσμος ξεσβερκόνεται
τὰ μόνμπιλα νὰ ἔδῃ.

Μὴ κανένας ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ
εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸ μου φορτσέρι,
ὅπου κρύβει μιά ὀλίγη βελάδα,
ποῦχει χάσει τὴν πρώτη γυαλάδα.

Εἰς αὐτὸ τὸ φορτσέρι κλεισμένο
τοῦ Σκουλούδη τὸ φράκο κοιμάται,
καὶ χοροὺς Παλατιῶν τὸ καυμένο
καὶ παλῆα μεγαλεῖα θυμάται.

Ἀπὸ ἔμπρὸς του διαβαίνειν χοροὶ
κοστουμέ, καλικά, φρασκοφόροι,
τὸ παλῆωσαν καὶ τοῦτο καιρὸ
καὶ τὸ φάγανε λείμαχοι ἐκδροί.

Κυττάτε το πῶς ἔγινε, κουνήστε τὸ κεφάλι
γιὰ τὸ πολὺ τοῦ χάλι.
Καὶ τοῦτο τὸ κατέφαγεν ἀλύπητα κι' ἀπόνως
ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.

Ἐὶ σὺ, βαστάζε, σίμωσε τὸ φράκο νὰ σηκώσης,
ἄνοιξε τὸ φορτσέρι
καὶ πάρε το 'στὸ χέρι,
μὰ πρόσεχε γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴν τὸ τσαλακώσης.

Κρύβ' ἱστορία μέσα του μεγάλων ἡμερῶν
καὶ πλούτων καὶ χορῶν,
προτοῦ νὰ μουφλουέψουμε καὶ πρὶν τὸ Παρλαμέντο
νὰ κάνη φαλιμέντο.

Ὑπενθυμίζει τοὺς καιροὺς,
τοὺς κατὰ πάντα φλογεροὺς,
ποὺ 'ροκανίζαμε γλυκὰ
τάγυρστα τὰ δανεικὰ,
ποὺ 'δένουμε λουκάνικα 'στῶν σκύλων τῆς οὐραῖς
κι' ἐτρώγαμε κι' ἐθγάγαμε στερλίναις λαμπεραῖς.

Κάνε 'γρήγορα, κοκκῶνα,
κι' ἐτοιμάσου μάνι μάνι,
πάρτε καὶ τὴν εἰκόνα
τοῦ κυρίου Ντεληγιάννη.

Ἐμπροστά τῆς ἀγριεύω,
πυρπολοῦμαι, πυρπολῶ,
τὴν φαλάκρα τῆς χαϊδεύω,
τῆς μπαρμπέταις τῆς φιλῶ.

Κρέμασέ την μὲς 'στὴ σάλα νᾶναι πρῶτο μας στολίδι,
μὰ θαρρῶ πῶς ἔχω κάπου καὶ τὸ κάδρο τοῦ Λεβίδη.
Μέσα 'στῆς μετακομίσεις
μὴ καὶ τοῦτον λησμονήσης,
ποὺ καὶ τώρα μπουμπουνίζει, ποὺ καὶ τώρα πολεμεῖ,
τοῦ καιροῦ τοὺς πολεμάρχους βάλτους ὅλους 'στὴ γραμμῇ,
γιὰ νὰ στέκεται 'μπροστά των θαυωμένη κι' ἐνεᾷ
τῶν συγχρόνων τῶν γενναίων ἢ γενναῖα γενεᾷ.

Πάρτε καὶ τὸ τουρέκι μου...νωθρὸ 'στὸν τοῖχο στέκει,
μῆτε πούλι δὲν 'μάτωσε, τρὲ ντιστεγκέ τουρέκι.
Μὲς 'στοῦ πολέμου τοὺς καιροὺς τ' ἀγόρασα κι' ἐγὼ
ὁπότεν Ἄρης ἔξαλλος τὸ γένος ἠνιόχει,
κι' εἶδε καθένος ἐνοπλο κι' ἐμένα τὸν λαγὸ,
ἀλλὰ δὲν τὸ 'χρειάσθηκα κι' ἐσκούρισε 'στὴν κώχη.

'Στὸ κάρρο βάλτε το κι' αὐτὸ μαζί μὲ τὰ κειμήλια,
προσέχετε, χαμάληδες, μὲ τᾶλλα μὴν τρακάρη,
εἶναι τουρέκ' ἱστορικὸ σὰν τᾶρματα τ' Ἀχιλλεία,
ποὺ πόλεμος ἐγίνηκε ποῖός νὰ τὰ πρωτοπάρη.

Ἐμπρός, βαστάζοι δυνατοί,
προσέχετε τὸ σπάσιμο,

πάρτε καὶ τοῦτο τὸ κουτί,
ποὺ κρύβει τὸ παράσημο.

Γιὰ τὰς ὑπηρεσίας μου τὸ 'πῆρα πρὸς τὸ κράτος
κι' ἱππότης ἔγινα στιλπνὸς καὶ παχυμουλαράτος.

Προσέχετε μὴ λερωθῇ, βαστάζοι τοῦ διαβόλου,
προσέχετε παρακαλῶ καὶ τούτη τὴν κασέλα,
κρύβει μεγάλα σχέδια περὶ Στρατοῦ καὶ Στόλου,
κι' ἄλλερ μπαλέρ, ξιφί μαλέρ, καὶ 'στὴν κορφή κανέλα.

Κι' ἐγὼ συγγράφω σχέδια 'στὴν δρᾶσιν ἐπιμόνως
ἀπόκρυφα κι' ἀτύπωτα,
κι' ἐγὼ συγγράφω σχέδια κρυφὰ κρυφὰ καὶ μόνος
χωρὶς νὰ λέω τίποτα.

Προσέχετε τὰ μύμπιλα νὰ μὴ κτυποῦν καὶ τρίβονται,
πάρτε καὶ τοῦτο τὸ σακκί, καρπὸν ἐπιμελείας,
καὶ μάθετ' ἐμπιστευτικῶς πῶς ἐδῶ μέσα κρύβονται
καταμετρήσεις τῶν νερῶν τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Ἐχω τὸν νοῦ μου καὶ γι' αὐτὰ,
σπουδαῖο ζήτημα κι' αὐτὸ,
κι' ἡ σκέψις μου δὲν σταματᾷ
'στὸ Στόλο μας καὶ 'στὸ Στρατό.

Κι' ἂν πάντα μοῦ χαλᾷ τὸν νοῦ
Μελούνα καὶ Καραμπουρνεῦ,
μὰ παίζω καὶ γιὰ τὰ νερὰ
ρόλο Μαλτίτζου καὶ Τσουρά.

Πάρτε καὶ τὰ διάφορα κατὰ καιροὺς λαχεῖα
γιὰ νὰ σκεπάσωμε μ' αὐτὰ τῶν αἰθουσῶν τοὺς τοίχους,
πάρτε καὶ τὰ δυσῶνυμα τῶν ἀναγκῶν δοχεῖα,
ποὺ κάνουν καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἴσα μὲ τοὺς προστύχους.

Ἐμπρός ἐν μέσῳ τῶν βροντῶν καὶ τόσης συναυλίας
νὰ μετοικήσουν εὐσταλῇ,
ἀκέραια κι' ἀρτιμελῇ,
τὰ μύμπιλα τοῦ μαγειριοῦ καὶ τῆς πολυτελείας.

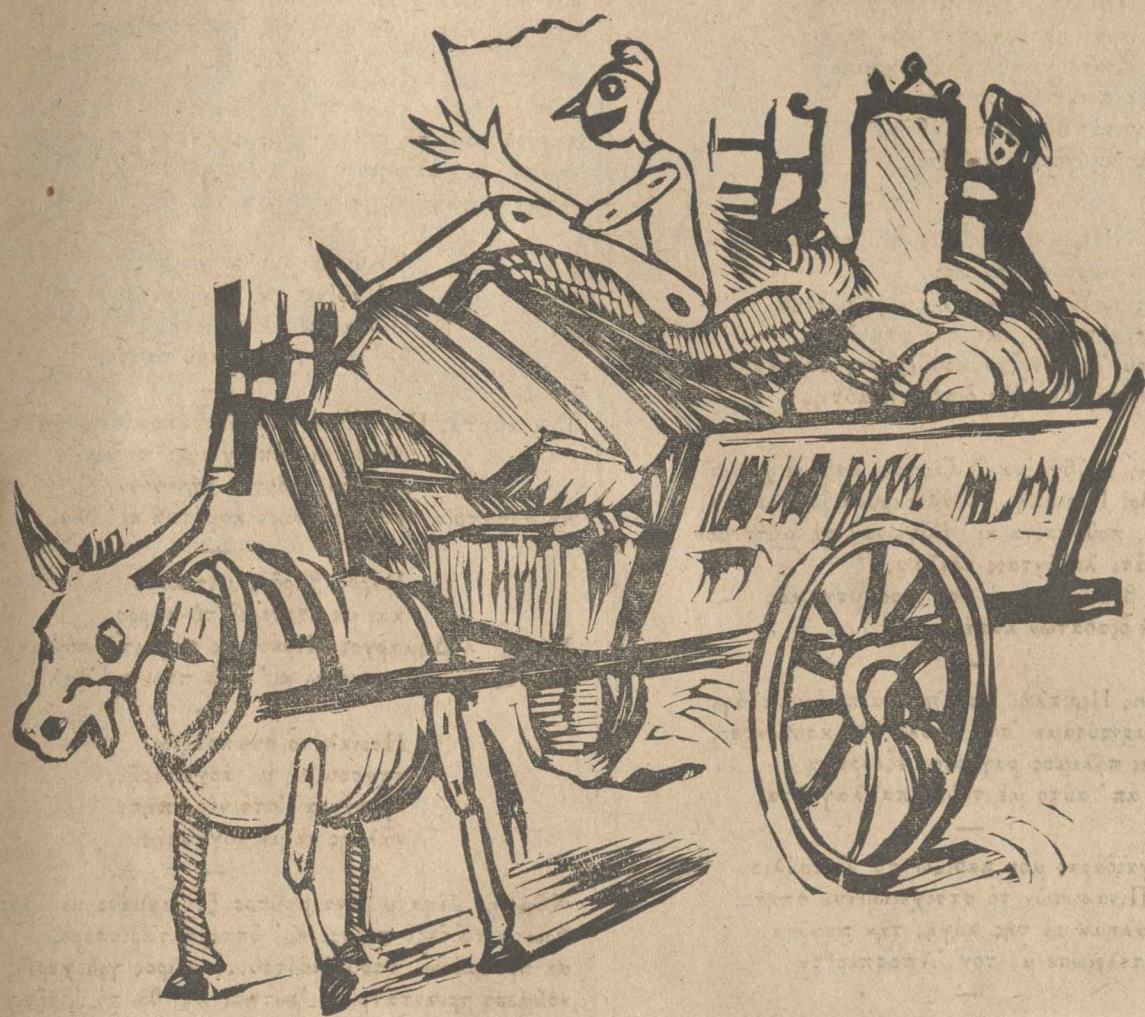
Φθάνει δὲ τόδους κτύπους ὁ Περικλῆς ταχύπους.

Π. — Λαιπὸν μετακομίζεσαι, ξυλένιε νοικοκύρη;
Φ. — Μετακομίζομαι κι' ἐγὼ καὶ κύττα πανηγύρι.

Νάτο τὸ σπῆτι τὸ παλῆο
κι' ἡ πρώτη κατοικία,
νὰ τῶν γραμμάτων τὸ Σχολεῖο,
τὸ πνεῦμα κι' ἡ βλακεία.

Νάτο τὸ σπῆτι, ποὺ καιροὶ
τὸ 'δόξασαν μεγάλο,
ἐδῶ 'γινήκανε χοροὶ
καὶ ξακουσμένοι μπάλοι.

Ἐδῶ λεφοῦσι ντιστεγκέ καὶ πόζαις εὐγενῶν,
κι' ἀπὸ τὰς φλέβας καθενὸς εὐγενεστάτου θρέμματος
σταγόνες μοῦ μετῆγγισαν αἱμάτων κυανῶν
κι' ἐτσι κατήντησα κι' ἐγὼ τρὲ σὶκ γαλαζοαίματος.

Ἐδῶ πού λες τῆς ἀρχοντίας ἐπῆρα τὸν ἀέρα,
ἐδῶ μαγείαις τραπεζῶν καὶ βρόντα νύκτα μέρα,
ἐδῶ συνήρχοντο μ' ἐμᾶς
καὶ στρατιαὶ πνευμάτων,
τελώνια τῆς Χαλιμάς
ἀγνώστων ὀνομάτων.

Ἐδῶ σπινθήριζε μὲν καὶ πνεῦμα ντιλικάτο,
ἐδῶ κανεὶς κοινός,
ἐδῶ 'φωλιάζαν πνεύματα, ποὺ 'φέρνουν ἄνω κάτω
τὸ πνεῦμα καθενός.

Κηλῖδα δὲν ἐκύνταζες εἰς τὸ τραπεζομάντυλο,
καὶ μ' ἕνα δύο νεύματα
ἤρχοντο μάγων πνεύματα
κι' ἐδῶνανε τῆς λάμπαις μας καὶ κάθε πολυκάντυλο.

Ἐδῶ γλυκοκελάδησα τὸ κλέος τῆς πατρίδος,
ἐδῶ πολὺς παροξυσμός, ἀναβρασμός καὶ βράσιμο,
ἐδῶ 'γινήκαν κι' ἡ γεορταῖς τῆς δεκαετηρίδος
καὶ 'στὰ καλὰ καθοῦμενα 'πῆρα καὶ τὸ παράσημο.

Ὅποια δεκαετηρίς,
βρὲ Περικλῆ ψυρίλη,

νὰ τὴν χαρῆς, νὰ τὴν χαρῆς,
μοῦ 'φώναζαν οἱ φίλοι.

Ὅποια δεκαετηρίς... ὅς ἦτανε καὶ τώρα!...
τί δόξα καὶ τιμή!...
καὶ κολοκύθαις μοῦστειλαν οἱ θαυμασταὶ καὶ δῶρα
φαγώσιμα καὶ μὴ.

Νάτην ἡ σάλα, ποῦ γιναν ἐκεῖναις τῆς ἡμέρας
τρίκουθερταὶς βεγκέραις
μὲ δανεικὰ καθίσματα,
σερβίτσια καὶ γλυκύσματα,
κι' ἡ λογιότης 'ρίχτηκε 'στὰ φαγητὰ τὰ κρύα
κι' ὁ νοικοκύρης τᾶχασε μαζί μὲ τὴν κυρία.

Ἐδῶ περιεβλήθημεν τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης
τὴν δόξαν ὡς ἡμέτιον,
κι' εἰς τοῦτο τὸ δωματίον
συνήρχετο, βρὲ Περικλῆ, σφιγνῶσα λογιότης.

Ἐδῶ πού λες ἐνόςμις πῶς ἦταν Παρλαμέντο
μεγάλο μὴν φορά,
σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔβαζα τῆς ὥρας φουρνιμέντο
μὲ μπόλικα νερά,

κι' ὁπότεν τὸ λαρύγγι των ἐφλέγετο ξερό
'στὸ φουρνιμέντο 'πῆγαιναν κι' ἐχόρταιναν νερό.

Μὰ τὸ νερό, βρὲ Περικλῆ, δὲν τῶπιναν χαράμι
γιατὶ σοφῶς ἐλύοντο προβλήματα καὶ γρίφοι,
πλὴν ὅταν ἐωρτάζοντο γενέθλια καὶ γάμοι
ἐκτάκτως ἐσερβίρετο κανένα καταΐφι,
κᾶν τρίγωνο, κᾶν μπακλαβᾶς,
ἢ καὶ μ' ἀμύδαλα χαλβᾶς.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, Περικλῆ, ποῦ μὲ τὴν ταμπακέρα μου
ἔπερνα τὸν ἀέρα μου,
νὰ τὸ μπαλκόνι, ποῦ θγαίνει κι' ἡ ζυλοφαμελιά
νὰ πέρνη τὸν ἀέρα της μ' ἐμὲ τὸν φαμελίτη,
κι' οἱ δοῦλοι μου ἔσεκόνιζαν κουβέρταις καὶ χαλιᾶ,
κι' ἡ σκόνη των ἐγέμιζε κάθε διαβάτη μύτη.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, ποῦ θγαίνα μὲ ζέστεις καὶ μὲ χιόνια
κι' ἐκύτταζα, βρὲ Περικλῆ, τ' ἀντικρυνὰ μπαλκόνια,
νὰ τὸ μπαλκόνι, ποῦ θγαίνα κι' ἐλίγωναν τὴ μύτη μου
κάτι λεβάνταις τρέλλα,
κι' ἐκένωνα τὰ βρώμικα νερά τοῦ νεροχύτη μου
σὲ διαβατῶν καπέλα.

Νὰ τὸ μπαλκόνι, Περικλῆ, ποῦ πάντα πλάγι πλάγι
τῆς ὥραις ἤσημονούσαμε ὅτῃ γλύκα τῆς κουβέντας,
κι' ὅταν ὁ μέγας πόλεμος ραγδαῖος ἐξερράγη
ἐζητωκραύγας ἀπ' αὐτὸ μὲ τοὺς ἀπαλλαγέντας.

Ἀπάνω ὅτῃς γαϊδάρας μου καθίζω τὰ καπούλια
κι' ἀφίνω τῶν Πινακωτῶν τὸ στοιχειωμένο σπῆτι,
ἄρχισε τὸ κουβάλημα μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια
κι' ἀκόμη δὲν ἐτέλειωσε μὲ τὸν Ἀποσπείριτη.

Χαίρετε σμόκινς κόκκινα, βελάδες, ρεδιγκότες,
κουζίναις, σάλαις, πλυσταριᾶ, κοτέτσια δίχως κότες,
χαίρετ' ἐπίσημοι χοροὶ καὶ δεκαετηρίδες,
ποῦ μὲ νερό 'φουσκώτατε βατράχους μουστερηδες,
χαίρετε κρύων φαγητῶν
τρέλλα κουβαρνταλήκια,
κουνούπια τῶν Πινακωτῶν,
κορέοι καὶ ποντίκια,

γειτόνων γεροντόγατοι καὶ γάταις καὶ γατιά,
ποῦ 'κάνατε τὸ σπῆτι μου φιλόξενο κονάκι,
κι' ἐρώτων οὐρλιάσματα μου 'λόγιζαν ταυτιά,
καὶ κάποτε μου 'τρώγατε κανένα μπαρμπουνάκι.

Χαίρετε λάλα πνεύματα κι' ἀρχαίων μάγων μούσαις,
καὶ σῆς γοργαῖς κι' εὐκίνηταις σαρανταποδαρούσαις,
ποῦ μὲ ξανθοὺς ἐνίοτε καὶ μαύρους ἀσκαθάρους
ὡσάν ταξίαρχοι Ρωμῶν ἐτρέχατε 'στοὺς τοίχους,
χαίρετε πόλεμοι κλεινοὶ μὲ Τούρκους καὶ Βουλγάρους
καὶ τρέξιμο μὲ θούρια καὶ μὲ παιάνων ἤχους.

Χαίρετε τῆς πυρίτιδος παρωχημένοι χρόνοι,
τῶν Σταυροφόρων θρέμματα καὶ σύγχρονοι Βαρῶνοι,
αἵματα μπλε, ποῦ τρέχετε ὅτῃς φλέβαις των σὰν τίλιο,
τουφέκια, ποῦ 'ντραπήκατε νὰ λάμψετε ὅτῶν ἥλιο,
παράσημα, διάσημα, σπαλέταις νικητῶν,
ζουρλομανδύα κόκκινοι ξυλίνων ἵπποτῶν,
προεχβολαὶ καὶ προβολαὶ γαστέρων καὶ στομάχων
καὶ ποδαρίλα ζειδωρὸς σταυραετῶν προμάχων.

Χαίρετε, πρῶτοι γείτονες, ποῦ τώρα παρὰ φόρως
προπέμπετε τὸν Πίνδαρον τῆς τωρινῆς εὐκλείας,

καὶ σὺ, βρυσούλα τοῦ σπητιοῦ, ποῦ 'στείρεψες προῶρως
καὶ περιμένεις τὰ νερά τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Ὡ δρόμοι τῶν Πινακωτῶν, ποῦ φθάνεις ἕως πέρα
καὶ τρέφουν τὰ σκουπίδια σου πεινῶντων σκύλων σμήνη,
ἀγῆρως κι' ἀλησμόνητος ἡ βρῶμα σου κι' ἡ λέρα
'στὴν μνήμην τὴν εὐγνώμονα τοῦ Φασουλῆ θὰ μείνῃ.

Ὁ Φασουλῆς σὲ χαιρετᾷ
κι' ἀφίνει τὰ Πινακωτά.
Πινακωτῆ, Πινακωτῆ,
ἔλ' ἀπὸ τᾶλλο μου ταυτί.

Γιὰ κύττα, Περικλέτο μου, μετακομίσεις τρέλλα,
βάρδα κι' ἀπέρχομαι πηδῶν
εἰς τοῦ Διδότου τὴν ὁδόν,
τριαντατρία νοῦμερο, πάρε καρότσα κι' ἔλα.

Βάρδα βάρδα, μίο κάρο,
καὶ μὲ καρτερεῖ τὸ κάρρο.

Μὰ κι' ὁ Δήμαρχος Μερκούρης παραιτεῖ τὸν μαχαλᾶ,
τοῦτος πάει παρακάτω κι' ἐγὼ πάω πρὸ 'ψηλά.

Περικλέτο συμπολίτη,
στάσου, μὴ μ' ἀργοπορῆς,
'γρήγορα 'στὸ νέο σπῆτι
νᾶλθῃς νὰ μὲ συγχαρῆς.

Νᾶμπης μέσα μ' ἕνα μούτρο ξυρισμένο κι' ἱλαρό,
πρῶτα τὸ δεξὶ ποδάρι κι' ὕστερα τὰριστερό,
σὲ προσμένω 'στοῦ Διδότου... χώρος γιὰ χοροὺς εὐρύς...
νοῦμερο τριαντατρία, 'ρώτησε καὶ θὰ τὸ 'βρῆς.

Ψάλλει μὲ τόνον χορὸς γειτόνων.

Ἀπὸ κρύτον ἐπίπλων βουύζει
ὁ μέγας αὐτὸς μαχαλᾶς,
ὁ κλεινὸς Φασουλῆς μετοικίζει,
τῶν γειτόνων πληγὴ καὶ μελᾶς.

Ἀραμπᾶς βροντερός προηγείται
μετ' ἐπίπλων ἀρχαίου καιροῦ,
κι' ἀπὸ 'πίσω ξυλίνου σωροῦ
τὸ Κερβάνι κινεῖται.

Φεύγεις μὲ τὰ μόνιπά σου, μᾶς ἀδείξεις τὴν γωνιά,
κι' ἀπὸ βρόντους κι' ἀπὸ φέστεις θὰ 'συχᾶς' ἡ γειτονιά.
Φεύγεις, φεύγεις, κι' οἱ γειτόνοι τοὺς γεικαῖδες των τινάζουν,
σὺρε 'στὸ καλὸ φανάρι σου,
ἐλελεῦ, ἀλχημιστῆ,
μάγε καὶ πνευματιστῆ.

Φεύγεις, ξυλινὲ Στρατάρχη καὶ ξυλινὲ φαμελιά,
κακαρίζουν τὰ κορόρια καὶ γαυγίζουν τὰ σκυλιά,
καὶ τ' ἀπλήρωτα τὰ χρέη σου γυρεύ' ἡ Μιχαλὸν,
παρακαθίσας μαζί μας, τώρα κάθισε κι' ἄλλου.

Νὰ σαμπάνια Ρὸς καὶ Ζάννου, σὰν κι' αὐτὴν δὲν 'βρίσκεις ἄλλη,
εἶναι νέκταρ κι' ἀμβροσία, πάντα φράγκα τὸ μπουκάλι.

Γραμμές τοῦ Ζητουναῖτη, ποιητικὸν βιβλίον,
τῆς φύσεως ἐξέειρεν τὸ μάγον μεγαλίον.